

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 50/24

Λουξεμβούργο, 21 Μαρτίου 2024

Απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-61/22 | Landeshauptstadt Wiesbaden

Η υποχρεωτική ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στα δελτία ταυτότητας συνάδει με τα θεμελιώδη δικαιώματα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

Εντούτοις, δεδομένου ότι ο κανονισμός ο οποίος προβλέπει το συγκεκριμένο μέτρο εκδόθηκε επί εσφαλμένης νομικής βάσης, το Δικαστήριο τον κηρύσσει ανίσχυρο διατηρώντας όμως τα αποτελέσματά του έως τις 31 Δεκεμβρίου 2026 το αργότερο, προκειμένου ο Ευρωπαϊός νομοθέτης να μπορέσει να εκδώσει νέο κανονισμό στηριζόμενο στην ορθή νομική βάση

Η υποχρεωτική ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στα δελτία ταυτότητας συνάδει με τα θεμελιώδη δικαιώματα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Δικαιολογείται από τον σκοπό της καταπολέμησης της πλαστογράφησης των δελτίων ταυτότητας και του εγκλήματος της κλοπής ταυτότητας, καθώς και από τον σκοπό της διασφάλισης της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης. Ωστόσο, το Δικαστήριο κηρύσσει ανίσχυρο τον κανονισμό που προβλέπει το μέτρο αυτό, διότι εκδόθηκε επί εσφαλμένης νομικής βάσης και, ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν εσφαλμένης νομοθετικής διαδικασίας. Επειδή θα υπήρχαν σοβαρές επιπτώσεις αν τα αποτελέσματα της κήρυξης του κανονισμού ως ανίσχυρου επέρχονταν αμέσως, το Δικαστήριο διατηρεί σε ισχύ τα αποτελέσματα του κανονισμού το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2026, μέχρι να τεθεί σε ισχύ νέος κανονισμός.

Γερμανός πολίτης προσέβαλε ενώπιον γερμανικού δικαστηρίου την απορριπτική απόφαση του Δήμου Wiesbaden επί της αιτήσεώς του να του χορηγηθεί δελτίο ταυτότητας στο οποίο να μην ενσωματώνονται τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

Το γερμανικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να ελέγξει το κύρος του ενωσιακού κανονισμού που προβλέπει ότι το μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας πρέπει υποχρεωτικώς να περιέχει δύο δακτυλικά αποτυπώματα ¹.

Κατόπιν επισταμένης εξέτασης, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας συνιστά περιορισμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία, αμφότερα, κατοχυρώνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Εντούτοις, η αποθήκευση των δακτυλικών αποτυπωμάτων δικαιολογείται από σκοπούς γενικού συμφέροντος, και πιο συγκεκριμένα από τον σκοπό της καταπολέμησης της πλαστογράφησης των δελτίων ταυτότητας και του εγκλήματος της κλοπής ταυτότητας καθώς και από τον σκοπό της διασφάλισης της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης. Πράγματι, το μέτρο είναι κατάλληλο και αναγκαίο για την υλοποίηση των προαναφερθέντων σκοπών και δεν παρίσταται δυσανάλογο σε σχέση με

αυτούς.

Ειδικότερα, συντελώντας στην καταπολέμηση της πλαστογράφησης των δελτίων ταυτότητας και του εγκλήματος της κλοπής ταυτότητας, η ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων μπορεί να συνεισφέρει τόσο στην προστασία της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων όσο και, γενικότερα, στην καταπολέμηση της εγκληματικότητας και της τρομοκρατίας. Επιπλέον, παρέχοντας στους πολίτες της Ένωσης τη δυνατότητα να ταυτοποιούνται με αξιόπιστο τρόπο, διευκολύνει την άσκηση του δικαιώματός τους ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επομένως, οι σκοποί που επιδιώκονται με την εν λόγω ενσωμάτωση έχουν ιδιαίτερη σημασία όχι μόνο για την Ένωση και τα κράτη μέλη, αλλά και για τους Ευρωπαίους πολίτες.

Η ενσωμάτωση αποκλειστικώς και μόνον μιας εικόνας προσώπου θα συνιστούσε λιγότερο αποτελεσματικό μέσο ταυτοποίησης σε σχέση με την αποθήκευση, πέραν της εικόνας προσώπου, και δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων. Και τούτο διότι η γήρανση, ο τρόπος ζωής, κάποια ασθένεια ή μια χειρουργική επέμβαση μπορούν να αλλοιώσουν τα ανατομικά χαρακτηριστικά του προσώπου.

Παρά ταύτα, ο επίμαχος **κανονισμός εκδόθηκε επί εσφαλμένης νομικής βάσης**² και, συνεπώς, κατ' εφαρμογήν εσφαλμένης νομοθετικής διαδικασίας, ήτοι της συνήθους διαδικασίας αντί ειδικής νομοθετικής διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας απαιτείται, μεταξύ άλλων, ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου. **Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κηρύσσει τον κανονισμό ανίσχυρο.**

Πλην όμως, **αν επέρχονταν αμέσως τα αποτελέσματα της κήρυξης του κανονισμού ως ανίσχυρου, θα ήταν πιθανό να υπάρξουν σοβαρές επιπτώσεις για μεγάλο αριθμό Ευρωπαίων πολιτών και για την ασφάλειά τους** εντός του Χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. **Για τον λόγο αυτό, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι τα αποτελέσματα του κανονισμού πρέπει να διατηρηθούν μέχρι να τεθεί σε ισχύ, εντός εύλογου χρόνου και το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2026, νέος κανονισμός** στηριζόμενος στην ορθή νομική βάση.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο και, εφόσον υπάρχει, η σύνοψη](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμα στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της.

Επικοινωνία: Ευαγγελία Λύκου ☎ (+352) 4303 2077

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106

Ακολουθήστε μας!

¹ [Κανονισμός \(ΕΕ\) 2019/1157](#) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 2019, για την ενίσχυση της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας των πολιτών της Ένωσης και των εγγράφων διαμονής που εκδίδονται για πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας.

² Εν προκειμένω, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο εξέδωσαν τον κανονισμό με νομική βάση το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το οποίο καθιερώνει το δικαίωμα των Ευρωπαίων πολιτών να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών. Ωστόσο, η ορθή νομική βάση είναι η ειδικότερη διάταξη του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το οποίο αφορά τον Χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και, πιο συγκεκριμένα, τις πολιτικές σχετικά με τους ελέγχους στα σύνορα, το άσυλο και τη μετανάστευση. Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει ειδική νομοθετική διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας απαιτείται, μεταξύ άλλων, ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου.